

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 3 марки,
чвертьрічна передплата
з пересилкою 35 марок.

Виходить що тижня під не-
ділю - Адреса Редакції і
Адміністрації: Перемишль
вул. Костюшна ч. 3. І. п.

політично-економічний орган.

Аптика під „Звіздою“ **Кароль Візель**
— ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО — **магістер**
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При антиці ДРОГЕРІЯ.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Радикали а польсько-українські переговори.

З початком серпня ц. р. появились в львівській укр. пресі вістки про якісь потаємні коншахти української радикальної партії з польським правительством. Очевидно — ці вістки дуже занепокоїли наше громадянство. Зі сторони радикальної партії не появилася ніяка енуціяція в тій справі і аж тепер один з активних членів цієї партії надсилає нам про переговори укр. радикалів з польським правительством отсе иояснення:

»Не є вже нині нікому тайною, що з кінцем місяця липня ц. р. і з початком місяця серпня, відбувались у Львові необовязуючі конференції представників укр. партій, наперед з репрезентантами Відділу преси і пропаганди львівського Д. О. Г., а відтак у делегата Галецького, з польським президентом міністрів, Вігосом. Ініціатива до тих конференцій вийшла з польської сторони, яка формально представників укр. партій на них запросила. Львівська, українська преса застеріглась, що правда, „expost“ против цього, що ініціативу в тій справі взяли на себе неавторитетні чинники, якими являється Відділ преси і пропаганди Д. О. Г. та взагалі військові влади. Одначе сам факт остане фактом, що конференції дійсно відбулись і що Українці предложили польській стороні ряд конкретних домагань, в яких жадало направи заповіданих укр. народови у Сх. Галичині кривд, причім з місця заявили, що квестії правно-державного становища Сх. Галичини не торкають, бо вона належить під міжнародне рішення (диві: „Гром. Думка“ ч. 180 арт. „Польський Уряд на новій дорозі“)

Я не буду довше спинуватись над справою порозуміння, бо припускаю, що наша суспільність в тім згляді є доста поінформована та що вона сама виробляє собі на неї справедливий і відповідний осуд. Мені ходить лише о вияснення факту, як на цю справу задивляється радикальна партія, зглядно ті єї члени, які в конференціях з польською стороною брали участь, і чи заслугоють вони на роблений їм львівською укр. пресою заміт, що вони за „миску сочевиці“, хочуть запродати свій нарід і затягають або хочуть затягнути в тій мірі зглядом Польщі певного рода зобовязання.

Треба отже передовсім зазначити, що укр. радикали взяли участь в конференціях аж тоді, коли вже всі инні партії вислали були на конференції своїх представників і коли ті конференції вже дійсно відбулись. Не від речі буде додати, що на конференціях в Д. О. Г. явились від партії нар.-трудової Др. Р. Перфецький і Др. С. Біляк, від укр. соц. демократів два члени єї екзекутиви, а від хр. суспільників п. О. Барвінський. Голова укр. рад. партії Др. С. Данилович з'явившись на запрошення ДОГ., дня 28. липня ср. у Львові, шукав негайно контакту з представниками других партій, а член партії нар. труд. Целевич поінформував його навіть докладно, з якими домаганнями виступили трудовики на конференції. Крім того довідувався Др. Данилович також про становище укр. соціалістів у члена Заряду партії, Давидовича. Так поінформований явився Др.

Данилович з Мелітоном Твердохлібом дня 29. липня ср. на конференцію в львівськ. ДОГ. і то з Твердохлібом тільки тому, що секретар партії, Др. В. Гуркевич ізза технічних перепон не прибув на означений день до Львова. По конференції станули делегати в порозумінні з иншими у Львові перебуваючими радикалами на становищі, що в тій будь-що-будь для нас важній хвилі, не тільки з огляду на Поляків, але і зближаючихся большевиків, належить допровадити до міжпартійної виміни гадок і стреміти до утворення одної політичної платформи для всіх укр. партій в краю. В тій цілі порозумівався Др. Данилович дня 30. липня з представниками всіх партій, а іменно: Целевичем, О. Барвінським і Др. Л. Ганкевичем, і дня 31. липня ср. мало вже дійсно прийти до такої міжпартійної бесіди. В межичасі зайшли однак певні факти, про які на разі не час говорити, а котрі, без вини радикалів, відсунули партійне порозуміння на дальшу мету і супроти котрих представники партій рішились зайняти дальше вижидуюче становище.

Тим більше здивувало нас, що вже в короткім часі і то майже рівночасно, дня 2 і 3. серпня ц. р. накинута „Гр. Думка“ в артикулі „Політичні метаморфози“ ч. 178, як також „Вперед“ в кронікарських новинках і малім фейлетоні, мокрим рядом на цілу радикальну партію, а зокрема на Др. Даниловича і Мелітона Твердохліба і старались не тільки скомпромітувати цілу партію, як таку, але також і обох делегатів особисто. Хоч розумію допускаємість певних метод партійної боротьби, то не припускав я, щоб льояльне поведенне радикалів супроти других партій знайшло в їх пресі такий відгомін і таку рекламу. Не моя річ боронити цілої партії, знаю однак, що спростовання переслане іменем партії „Громадській Думці“ Дром С. Даниловичем, з невідомих мені причин не поміщено, хоч визначні члени трудовиків, як шан. Др. В. Охримович самі такі методи партійної боротьби отверто критикували.

Та дивніше ще то, що мимо напастей, які упали на радикалів, зараз того самого дня, 3 серпня, зійшли всі партії, крім радикалів, з свого вижидуючого становища, яке кілька днів тому взад порішили і вислали своїх представників на конференції з президентом міністрів Вігосом. Результати цієї конференції оповіщено так в „Громадській Думці“ як і у „Впереді“. В цій конференції представники радикалів не брали участі, бо не могли на неї на час наспіти. Натомісьць дня 3. серпня ц. р. на запрошення Дра Галецького, явився у нього іменем рад. партії Др. С. Данилович, в цілі означення становища партії супроти квестії взаємного порозуміння і обговорення звязаних з тим справ.

Тут однак ще одна справа. Напасти на радикалів і на радикальну партію помішано з іменем сотника армії У. Н. Р. Остапа Луцького та Сидора Твердохліба. Тому треба заявити, що ані оден, ані другий зі згаданих до радикальної партії не належить і не належав і на єї акцію ніякого впливу не мав і не міг мати.

Так представляється в дійсности справа

участі радикалів в конференціях з Поляками. Чи можна їм почитати за злочин це, що стреміли до сотворення одноцільного фронту цілої галицької суспільности, супротив того положення, в яким Сх. Галичина знаходиться, нехай осудить кожний здорво думаючий член нашої суспільности. Мені здається, що консолідація міжпартійна, хочби в найважніщих справах, повинна була бути в краю вже давно переведена, хотьби тільки тому, щоб большевицька офензива не застала нас неприготованими.

Як член радикальної партії, котрий порозумівався з другими членами партії і знав поступовання голови партії Др. С. Даниловича, можу ясно і отверто сказати, що домагання радикалів супротив польського уряду, йшли прінципіально дальше, ніж других партій, та що Сх. Галичиною ніхто не торгував і її Полякам не продавав“.

Ми льояльно помістили отсе пояснення радикалів, бо як відомо, радикальна партія не має тепер свою органу і не має спромоги забрати прилюдно голосу в своїй обороні. Робимо це ще й тому, що всяке партійне сектанство, яке шкодить загально-народному інтересови, уважаємо злочинном. Нинішня хвиля вимагає тісної консолідації всіх наших партій, цілої нашої суспільности і супроти пояснення радикалів, якому в тій хвилі не маємо причини не вірити, видається нам неясним становище львівської преси до радикалів.

Наше громадянство з радістю приймає до відома, що радикальна партія далека від того, щоб відхилити свою політику від лінії, якою посувається політика инних укр. партій, далека вона від того, щоб продавати свою батьківщину за „миску сочевиці“.

Згоди з Поляками бажає з нас каждый, гарячо бажає її увесь український нарід. Але до тої згоди прийде тільки тоді, коли український нарід дістане повне право сам рішати, до якої держави хоче належати. Правда, боротьба о це право вимагає багато жертв, але правда й це, що відповідно до принесених жертв кріпшає наше завзягте, наша відпорність.

Про якусь автономію ми не можемо нині навіть дискутувати. Поляки мали час на цю дискусію від р. 1340 до р. 1914. Нині вже запізно. На цім становищі стоять кріпко всі галицькі Українці, між ними, як бачимо, і українські радикали.

Супроти того, думаємо, що наша львівська преса дасть повну сатисфакцію ображеним радикалам. Ми не можемо зрозуміти, чому „Громадська Думка“ не помістила спростовання Др. Даниловича і ставимо рішуче домагання до заряду трудової партії, щоб вглянув в цю справу.

Народний Театр „Укр. Бесіда“ у Львові
з'їжджає до Перемишля

на 3 гостинні вистави в днях 6, 7 і 8. жовтня с.р. Виставлена буде: 1) Молодість, штука Макса Гальба. 2) Панна Мара—Винниченна і 3) Росмерсгольм — драма Ібзена. — Ближші подробиці подадуть афіші.

Читайте і ширіть „Український Голос“!

По відвороті.

Большевицька армія опорожнила східні повіти Галичини, а цю многострадальну нашу землю заняли знов польські війська разом з військом Петлюри. За польським військом потяглися туди і польські адміністраційні влади.

Ми знаємо, що від листопада 1918 р. по нинішній день шаліє по всій нашій нещасній країні страшна в своїх наслідках воєнна ненависть, яка розвела особливо в половині минулого року шалену оргію доносів на наших людей. Тому ми з натиском апелюємо до вітальних чинників окупаційних властей, щоб не допустили до нової чергової повени тої оргії, яка напевно знов спробує розгулятися завдяки людям, що не розуміють або не хочуть розуміти навіть інтересу власного народу і власної держави.

Вже є деякі позначки, що на наших людей, котрі повнили далі національний обов'язок на своїх постерунках в часі большевицької влади, хоче шовіністична польська кліка з'організувати нагінку, щоб довести знов до масових арештовань української інтелігенції і селянства.

Провідники польської держави чейже свідомі того, що тамтогорічна Голгофта українського народу, всякі Домб'я, Бригідки, Бугшопи, Стшалкови і т. п. викопали страшну пропасть між обома народами. Ця пропасть сталаб бездонною, колиб повторилось те, що довелось нам пережити в минулім році.

Польська преса донесла, що польська двірська служба в занятих большевиками частях Польщі станула явно по стороні большевиків. Варшавська соціалістична преса зовсім слушно перестерігає правительство, щоб було обережне і не хапалось репресій супроти цих людей, бо можна собі напитати великого клопоту.

Колиж в Польщі сталось це з причин чисто соціальних, то чиж дивуватись нашому народові, котрий побіч гніту соціального зносив також і гніт національний.

Правно-державне становище Сх. Галичини ще не вирішене. Про це знає кожда людина нашого народу. Тому й тимчасові влади, якби вони не були, повинні з тим числитись і навіть промахи людей не оцінювати так, якби їх могли оцінювати зовсім легальні і тривалі влади.

Не треба доливати оливи до вогню!

3 української політики.

Др. Кость Левицький, секретар преси і пропаганди при Уряді диктатора Зах. У. Н. Р.

О. Пв. Білозерський.

Марко Проклятий на мандрівці.

(Вітмік).

На богослуженню в софійськнм соборі в Київі.

Марко Проклятий три тижні мандрував з Ольгополя до Києва. По дорозі відвідав він українські, повстанчі відділи. Не один раз приходилось йому гіркими сльозами зрошувати свою торбу, яка давила його щораз більш до долу. Ця торба, гейби народня совість ставала що раз важчою за кожним, неповинним братовбивством на його рідній землі, коханій Україні. Це проклин-кара за його злочин.

Тепер став він на Володимирській Гірці в Київі. Свою торбу поставив на лавку і захоплений дивився вже може по тисячний раз за своє довге, прокляте життя, на розгорнену далечинь. Широкий степ Лівобережжя будився під впливом раннього сонця зі сну. Тихий смуток плив з зеленіючих рівнин до Маркового серця...

Старий Дніпро пестливо вигинався і прилягав всім тілом до святої української землі.

Висока, маєстатична статуя Володимира Великого з хрестом, здавалась, що благословить безмірне кохання Дніпрової хвилі.

Марко Проклятий плакав. Різні почування ворушилися в його стомленім серці.

виїхав з Др. Назаруком до Риги. Очевидно, його виїзд стоїть в звязі з мировими переговорами. Правдоподібно Др. Кость Левицький буде мати нагоду зустрінутись з делегатами Укр. Радянської Республіки.

Ніковський, міністер закордонних справ Уряду Петлюри — як ми вже доносили — був у Відні при кінці минулого місяця. З Відня доносять нам отсе про ціль його віденської подорожі: Ніковський не приїздив, як хибно донесли галицькі часописи, щоб погодити Петлюру з Петрушевичем, бо це в тім часі неможливе.

Ніковський приїхав був до Відня, щоб добути українські гроші, що ще від гетьманства залишились в Австрії, Венгрії і Німеччині і яких не видають уряди тих держав, бо проти видачі протестують бувші члени Директорії, Макаренко і Швець, Національний Союз та большевики. Кажуть, що Ніковський увільнив — кількох послів: берлінського — Порша, копенгагського — Дм. Левицького — гр. Тишкевича і будапештського — Галагана.

До димісії двох перших, як кажуть, мав причинитись Василько, посол берненський, бо він хоче зайняти місце посла в Берліні, в надії, що йому удасться добути від берлінського уряду затримані мільйони. Взагалі серед Придніпрянців поширена думка, що Василько — це «злий геній» України, який підготовляв всякі політичні комбінації Петлюрівського Уряду. Васильковим заходам приписують і всі нещасливі альянси, в які увійшов Петлюра і в які має ще увійти, чи намагається увійти*.

Чи ці закиди Придніпрянців проти Василька оправдані — годі знати. Може бути так і сяк. Фактом однак є, що Василько дуже зручний дипломат, проворний і вміє собі дати раду в кожній ситуації. А Українцям бракує саме таких людей.

БОЛЬШЕВИКИ А ПОЛЬЩА.

Большевики на цілім полудневім фронті в відвороті. Подались вони назад поза Збруч, а далі на північ мабуть відійдуть аж поза пінські болота. Це дає декому причину до дешевої радості. Але розважніці польські часописи перестерігають своїх читачів, щоб не радувались передчасно, бо большевики мають на думці якийсь маневр, котрий може мати вислід не конче радісний для Поляків. Дехто догадується, що большевики побіч чисто військової цілі мають і ціль політичну, коли дали приказ своїй армії до відвороту. Вони хотять в часі переговорів з'єднати собі ще більше західно-європейську демократію, котра згідно домагалась, щоб Поляки не переступали своїх

Дивною ласкою впливав вид рідної води на його змучену бурями сучасної революції душу. Жорстокий холод, що віяв з пам'ятника Володимира Великого, острахом переймав його многорішну душу.

Убивства неньки, братів, сестер, доконувані на тій землиці, звалювались століттями до його торби, під якої тягарем він угинався.

Сьогодні 11. квітня 1920 р. Великодні дзвони всіх церков Подолля звичували велике свято Воскресення.

Нічого не змінилось ні на цьому ні на тому березі. Пригнічений нарід стогне далі в кайдаках, в агонії від дружелюбної страсти визволювання своїх сусідів. Гарячими грудьми приляг до грудий своєї всеплодючої землі і своїм тілом заступає дорогу „освободителям“. Кривавиться!

Кожного року приходять Марко Проклятий на Великдень у Київ, щоби прислухатись у софійському соборі, чи проговорить до него Ненька своєю мовою. Тоді має прийти йому полекша у його проклятому життю.

Обтер сльози і пішов повільною ходою на володимирську вулицю. Зараз на початку вулиці вдарила його певна зміна. На поганому постументі, на якому попередніми роками стояла Ольга, находилось тепер погано виконане погрудде Тараса Шевченка. З якимсь докором гляділи добрячі очі Тараса на Марка Проклятого. А був в цім погляді і жаль і сором і стид...

етнографічних границь. Тепер Поляки перейшли на чисто українські землі, отже большевики це використають для своєї пропаганди в державах західної Європи.

Рівночасно відбуваються польсько-большевицькі переговори в Ризі. Перше засідання обох мирових делегацій відбулось д. 20. вересня. Большевики заявляють, що бажають щиро мира і можуть Поляки його мати, якщо також щиро його бажають. Голова російської делегації Йоффе заявив, що при витичуванні границь між Польщею а Україною не може бути трудности, бо большевики більше-менче годяться на лінію Керзона. А Чічерін в розмові з одним Англіїцем сказав, що в справі Східної Галичини важке буде слово Англії, котра опираючись на тім, що Поляки творять в Сх. Галичині незначну менчість, не хоче пристати на те, щоб Львів і Борислав належали до Польщі.

Однак по тім, як Винниченко дійшов до влади на Україні, треба напевно сподіватись, що представники Української Совітської Республіки зажадають на переговорах в Ризі з'єднання всіх земель, заселених в більшості українським народом.

Що на те скажуть Поляки? Вони, очевидно, будуть опиратись. Але коли вони бажають мати мир на сході, то мусять згодитись на самоозначенне українського народу на всіх його землях. А мир на сході Польща мусить мати, бо на заході грозить їй велика і могоча Німеччина, котра не подарує Польщі ніколи того упокорення, якого дізнала від Падеревського в Верзалю. Це добре розуміє Льюїс Джордж і тому хоче справу Сх. Галичини полагодити в інтересі Польщі так, щоб Поляки мали вільну руку на заході.

Заходом драм. Тва ім. Цеглиньського відбудуться в понеділок, дня 27. ц. м. у великій салі „Народного Дому“

вистава
штуки: „Батькова казка“
драма на 5 дій І. Карменка-Карого. — По представленню
ТАНЦІ, ХОРИ І ТОВ. ЗАБАВИ. Буфет у власному заряді.

Увесь дохід призначений на „Академічну Поміч“.
ПОЧАТОК ТОЧНО О ГОДИНІ 7 ВЕЧІР.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Ліга (спілка) народів видала рішення в справі польсько-литовської війни, по вислуханню представників Польщі і Литви. Іменем польської держави промовляв Падеревський і представив Литовців як напасників. Інакше говорив литовський представник. Ліга народів вирішила спір так, що признала слушність по стороні литовській — значить: Литовці виграли процес з Польщею. З цього приводу

Як неприкаянний втікав з цього місця на софійську площу.

Деякі зміни побачив і в зовнішньому виді вулиці. Багато вивісок на ворожій мові змінились на українські. Булоби неначе краще. Та не зхінились люди. Вони стали більш бязкі й злющі. З їх лиць вичитував безмірне пригноблення й рабську ненависть. Ненависть до лиха й добра, до погані і краси, до рідних і чужих.

Тяжкий настрої починав уступати щойно коло самого софійського собора. Перед входом до величавої церкви, що пишалась своїми золотими банями, назбиралося много людей. Тихий, лагідний і якби щасливий усміх грався від часу до часу на їх устах.

„Христос воскрес!“

„І справді воскрес!“

З німою радістю прислухувався Марко Проклятий їх мові.

До його приступила одна пані в українському, національному платтю і похристосувалася з ним. Навкруги гомоніла українська мова. На всіх обличчах радість, щирість змішувалася з виразом внутрішнього щастя. Його погляд спинився на одному гуртку військових людей. Балакали вони гарною, українською мовою, що дещо відріжнялася від мови Києян. На їх лицах остався відпечаток перебутих терпінь але й ясніла радість, самоупевненість та віра в кращу долю. Це були Галичане. Серед них поважно надрабляв міною славний

КАВАРНЯ „ГРАНД“ — БРАТИВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером КОНЦЕРТ. Добріна кава, чай і інші напитки. Часописи кравів і заграничні

деякі польські газети обурюються на Паде-ревського, що не вмів боронити польських інтересів.

На з'їзді прем'єрів італійського з французьким в місті Е-ле-бен ухвалено, що Польща має бути незалежною державою але на чисто-польських (етнографічних) землях. Оба прем'єри ще раз упоминають Польщу, щоб не переборщувала в своїх домаганнях, коли буде вести мирові переговори в Ризі.

Поза тим конференція в Е-ле-бен нічого нового не принесла. Франція бажає далі вести чужими руками війну проти большевиків і тому французький прем'єр Мілеран пробував під'юдити італійського прем'єра проти большевиків і проти Німців. Але Джолітті старий лис, він не змінив своєї політики і не хоче йти з Францією, бо знає, що нинішня Франція не в силі вести самостійної політики. Вона мусить йти на шнурку Льюйда Джорджа, бо війна зробила її калікою.

В Англії заповіли робітники в копальнях вугля загальний страйк на день 25. вересня. Правительством докладає всіх старань, щоб відтягнути робітників від страйку і веде з ними переговори. Але ці переговори не дали до нинішнього дня ніяких добрих вислідів. Льюйд Джордж, як звичайно, не тратить ще надії.

Посадник міста Корк, Мак Свіней голодує далі в тюрмі. Вже п'ятий тиждень. Він ослаб вже так, що не може говорити і хто зна, чи живе ще він в тій хвилі, коли це пішемо. Цілий світ стоїть по стороні цього Ірландця, що добровільно віддає життя своє в обороні своєї нещасної батьківщини. Як би вмер Мак Свіней, то це буде гаслом для Ірландців розпочати з Англійцями боротьбу на життя і смерть. Цей боротьби боїться навіть Льюйд Джордж.

В Франції має прийти до вибору нового президента французької республіки. Вибраний цього року президентом Дешанель заховався і є несповна розуму. Він то вискочив перед кількома місяцями з залізничного вагону в часі їзди, бо хотів сам заповідати собі смерть. Але скок його був щасливий і він не згинув. Газети писали тоді, що Дешанель випав з вагону, як замикав вікно. Очевидно, це була неправда. Французькі політики сподівались, що дасться вилічити президента з цієї умовою недуги, але по кількох місяцях показалося, що недугу вилічити не можна. Аж тепер порішено вибрати нового президента.

у піснях УСС. Ц...а Ск-ий.

Тихомирним щастєм і родинним теплом повіяло по святофійському подвір'ю. Настрій цей починав уділятися й Маркові.

Поводи почав втискатися в битком набиту церков.

Святочний сумерк зсвгувався по могутніх мурах. Ціла церков не молилась а заслухалася в молитву двох хорів і священства. Тисяча свічок на жертвенниках і у руках вірних дрожала від здержаного віддиху розмоленої товпи.

„Тобі співаєм, Тебе хвалимо й Тобі дякуємо, Господи...“ — співав хор українською мовою.

Один старик, що стояв коло Марка Проклятого, плакав. Сльози старечих очей капали на горючу свічку, а вона болісно шипіла й дрожала у дрожачих руках.

Марко Проклятий стояв як вконаний. Такої молитви не чув він з роду-віку.

Якесь безмірне, велитне, бурхливе чувство, що безмежною тоскою в безпросвітнім жалю гналося вітрами понад степами й водами України, яке століттями безуспішно пробивалося до забитої тюрми скованого народу а до його самого не вміло найти дороги, звалилося тепер у її тісні мури, виповнило їх по береги, згущувалося й гальванізувало.

Нестримною хвилею вилітало від жертвен-

В Чеській республіці прийшло нове міністерство до влади, а на його чолі стоїть прем'єр Черни.

В чеській церкві триває боротьба далі між прихильниками національної церкви а прихильниками римо-католицької церкви. Симпатії правительства і більшости народу є по стороні народної церкви, а римо-католицизм кріпко держиться тільки в Моравії і Словації. Це зрозуміле, бо в Моравії вплив великого чеського патріота о. Стояна, а в Словації вплив о. Глинки є так великий, що тут лиш де-не-де прийшло до розриву з католицькою церквою. Вони оба вміють поборювати заско-рузлий клерикалізм, який в Чехії довів до розриву з католицизмом. І не дивниця. Нові часи домагаються свого і що було добре тому 300 літ, не може бути добрим нині. Це розуміє добре і сам Рим, бо отсе, коли Чехи зажадали відділення церкви від держави, то папа радо згодився на те, а тільки зажадав, щоб цієї справи не обговорювано в чеській соймі. Можна догадуватись, що папа зробив це за порадою о. Стояна і інших чеських патріотів, котрі знають, що головою не можна перебити муру. Безперечно, що це вийде на хосен чеської церкви, бо як довго церква була злучена з державою, то мусіла вислугуватись державі і густо-часто князі церкви мусіли кривити душею та робити не так, як наказував Божий закон, але як наказував міністер.

В Туреччині як не було, так і нема спокою. В Константинополі змагається революційний рух, до котрого пристав навіть наслідник турецького престолу. Участь його в революційнім руху відкрили англійські поліцаї ось-як: Недавно зловлено наслідника престолу, як хотів перебратий втечі до Анатолії. Поліція розвела докладне слідство і переконатася, що наслідник престолу належав до революційного кружка, порозумівся з Кемалем Мустафою, провідником турецьких націоналістів, і певно за його намовою станув на чолі заговору, який мав на цілі повалити теперішнього султана і віддати владу в столиці турецьким націоналістам. Заговор не вдався і престолонаслідник хотів втечи. Але й втеча не повелася. Англійська поліція арештувала багато Турків, котрі були в змові, а престолонаслідника взяла під свій дозор. Це обурило дуже Турків, бо ж престолонаслідник — це будучий наслідник Магомеда.

ника, від сивого як голуб священника розніжнювалося у чутких хоровах тонах і вдарило всесильною струєю в серце й мозок зібраних.

Є радість, невидержима, що межує вже тільки з болем; є щастя, безмірне, у якому не має місця для усміху... Вона звалюється на немічну грудь так слабого ества, як чоловік, затикає невидимою рукою горло, так, що й стон-плач втискає з поворотом в серце.

Марко Проклятий плакав. Сльози лилися йому з очей а в серці розривався, шалів і розшматковувався біль щастя.

В сутіннях храму і в сяянні свічок ставала перед його очима невиразна як привид, лагідна, прозора постать і промовляла до його мовою його Неньки.

Її слова теплою, купальною струєю спливали на його умучене серце.

І в перше за довгих триста років він почув, що його торба лекшає, що прокляття стає менше грізне, що його злочин зачинає трохи затиратися в своїй страшній жорстокості в його нещасній памяти.

Це перший раз за триста років в великий день Воскресення помолився народ по своєму в Софійськім Соборі до свого Бога.

Це перший раз усміхнулася Заплакана Мати до свого Проклятого Марка, що цілими століттями її вбивав.

В Туреччині останніми часами також і жінки хотять змінити спосіб життя. А треба знати, що по закону Магомеда, Турки не мають по одній жінці, як у нас, але до дві, три, чотири, а багатші мають по кільканадцять, а прикладом — султан має їх кількадесять. Всі вони живуть в так званих „гаремах“. У нас тяжко одній жінці догодити, а щож говорити про Турка, котрий має їх по кілька, кільканадцять чи кількадесять. Легко між ними загубити голову. В гаремі нераз настане таке пекло, що Турок безрадний опускає руки. Це зрозуміє лиш той, що має в хаті недобру та сварливу жінку. Нехай лише це своє лихо помножить кілька, чи кільканадцять разів.

Але й Турки не без вини. Вони не дозволяють, щоб їх жінки йшли між люде, а як де-коли жінки і виходять, то мусять закривати собі лице. Це на те, аби не залицялись і не моргали до чужих чоловіків. Але Туркині бачили в Константинополі, що жінки Англійців і Французів зовсім вільні. Вони ходять свobodно по місті, а лице не тільки що не закривають, але ще й малюють, аби подобалось чоловікам; вони моргають до сходу, ведуть песиків на шнурку, а деякі то і в штани вбираються. Це Туркиням подобалось і вони стали домагатись цього від своїх чоловіків. Турки ніби не похочуть, страпати своїх жінок гріхом, але Туркині все своє торочать. Для святого спокою будуть приневолені Турки дати своїм жінкам свободу.

Очевидно, бесіда тут про багаті жінки, бо бідні, то так, як в нас, працюють і не мають часу химерувати.

ВСЯЧИНА.

Наших передплатників просимо негайно надіслати передплату, бо ми в великих клопотах фінансових. Також агенції з повітів східних зволють як найскорше надіслати свої довги.

Останнє число „Укр. Голосу“ сконфіскувала держ. Прокуратурія і то майже в 4 години по предложенню числа до цензури. Ми терпеливо очікували рішення три години, а коли його не було, то в перекопанню, що число перейшло щасливо цензуру, пущено машину в рух. Аж коли машина зробила своє, надійшла конфіскація. Очевидно, те наразило нас на страту 2000 марок.

Пам'ятайте про пресовий фонд „Українського Голосу“!

На пресовий фонд „Укр. Гол.“ зложили: Микола Мацьків 20 м., Вол. Шостак Коростенко 20 м. Редакція дякує за поміч і просить о дальші датки.

На нн. ч. 19100 („Академічна Поміч“) в Укр. Щадниці в Перемишлі зложили дальше: Ст. Гробовський 9 м., сот. Кобилянський 100 м., Т. Голійчук 50 м., М. Тришневська 50 м. З представлення аматорського в Бушковичках, даного Аматорським Кружком в Вільча 1000 м. Громада Накло жертвувала 1500 м. Дотеперішній стан 4405 М. О. Ярема, скарбник. — Через Адміністрацію „Укр. Гол.“ зложили: Вол. Шостачко 20 м. і Осип Вовчук 55 м. Для Сирітського захисту: М. Ярославич 70 м.

До війсьнового суду і до номанди міста в Перемишлі увійшла така скарга: Дня 5. вересня ц. р. прийшли 4 жовніри до Параньки Голеньовської в Бушковичках і в присутності війта Грися Клачинського зажадали коней, не говорячи зовсім на що, для кого і на якій підставі їх потребують. Коли Голеньовська сказала, що коней нема дома, але десь в полі, зачали 2 жовніри її бити з цілою силою по голові, карку і плечах та шарпати її за руки і рамена. А коли Голеньовська вирвалася і пустилася йти за кіньми на поле, ті жовніри дігнали її і проти її волі, затягнули її на подвір'я і прозивали такими словами, яких з огляду на приличність не можна повторити. При тім кричали: „Aby wszystkich Rusinów szlak trafił, pioguny siarczyste by ich wytraskali“. (Вплив Сенкевичового Zagłob-и!) Коли парубок над'їхав з поля, забрали коні до воження конюшини з двора. Вечером вернув парібок без заплати і посвідки. Свідки: Дмитро Малиш, Степан Чорняк, Михайло Мурдза і війт Г. Клачинський. На другий день оден з тих, що били Голеньовську, переїжджаючи попри її хату, грозив, що її заб'є.

В нинішнім числі поміщуємо фейлетон п. н. Марко Проклятий... Автор його, котрий перебув довгий час на Україні, оповідає чуда про націоналізацію укр. церкви. З перекопання він радикал, але не може знайти слів похвали для українського православного духовенства, котре збирається відіграти ту роль, яку грали у нас Шашкевичі, Трещаківські, Огоновські, Качали і т. д.

До побачення д. 27. ц. м., в понеділок на виставі драматичної штуки, з якої дохід призначений на „Академічну Поміч“. По виставі забава.

Дипльомована консерватористка

з державним іспитом, учениця проф. Курца, уділяє лекції гри на фортеп'яні і додаткових предметів. Зголошення: вул. Татарська ч. 4., між год. 11—12.

Оден з тутейших панотців інтригами і сплетнями бажає ввести в наше громадянство домашню війну. Він взяв собі за ціль переробити всіх і вся на своє старе копито і думає, що сплетні допоможуть йому в тому ділі. На днях пустив цей панотчик сплетню, що на недільних зборах Кружка тов. педагогічного дебатовано над розділом церкви від держави. Ми кличемо на свідків всіх членів Кружка, в тім і двох священників, що це погана лож. Тов. педагогічне має нині інші справи, а не ті, про які пан-отець думає, і якими хоче викликати боротьбу.

Ми апелюємо до Преосв. Єпископа, аби зволити цього пан-отця приборкати, а його назвиско можемо подати.

Тепер часи такі, що вимагають повної консолідації і гармонії, а не боротьби з вітраками.

Для інформації родичам подається, що всупні іспити до всіх клас середніх шкіл, а тим самим і до I. класу в дозволені також на початку шкільного року на основі §§ 1, і 2. розпорядку М. В. О. з дня 19/IX. 1919, ч. 14827. Згаданий розпорядок дозволяє дирекціям поодиноких закладів приймати зголошення до вступного іспиту по вакаціях, наколи ученик не міг зголоситися до вступного іспиту перед вакаціями з якоїсь важкої причини, н. пр. стверженої урядовим свідоцтвом недуги. Порадно було би отже, щоби інтересовані родичі для оминення клопотів заздалегідь перед зголошенням до іспиту постаралися о свідоцтво недуги, потвержене лікарем-фізиком, що дитина дійсно не могла перед вакаціями зголоситися до іспиту. Іншими оправдуючими причинами можуть бути, н. пр. евакуація, перерва комунікації, обставини родинні ітд. а дирекції рішають про їх важність.

Маємо надію, що директори наших середніх шкіл зуміють перенестися в теперішні дуже прикрі обставини нашої суспільности тай сповнять також свій горожанський обов'язок.

До Громадян Українців в Америці! Від довшого часу зменшилася жертвенність Громадян Українців в Америці на цілі в старім краю. Ми від довшого часу одержуємо лише дуже рідко і то незначні грошові послілки з Америки. Так само остають без відповіді наші писма і телеграми. Не знаємо як собі це вяснити. Зближається зима, найстрашніша зима в тягу цілої війни. Велика скількість населення не переживає її, якщо не прийде видатна і скоро поміч від Вас, заморські Земляки.

Львів, 17. вересня 1920. р. — За Виконуючий Виділ Українського Горожанського Комітету у Львові: *Др. Степан Федак, предсідатель, Володимир Целевич, секретар.*

ВПИСИ до Торговельної Школи Тов. „Просвіта“ у Львові вул. Корняків Ч. 1. (Народний Дім) відбуваються щоденно від 11—12 рано. До I. кл. приймається учеників і учениць з III. Кл. середньої або виділової школи або на основі вступного іспиту. Неприйняті до I. сл. можуть записатися до приготівки. Наука починається 1. жовтня. *Управа Школи.*

З кругів Тов. „Перем. Боян“ доносять нам, що 2. жовтня відбудеться концерт оперової співачки Ол. Парохоняківної-Любич (учениці Ол. Мишуґи) і п'яністи-композитора В. Барвінського, директора Всш. Муз. Інститута. В програму концерту — крім оперових арій з Тоски — вйдуть твори: Chopoda, Griega, Глінки, Лисенка, Людкевича, Барвінського, Стеценка і др. Точніша програма буде подана пізніше. Проби Бояна до концерту відбуваються постійно в п'ятницю і второк о год. 7^{1/2} вечір.

Одна перемиська добродійна, котра не бажає виявити свого імені, зложила до рук Редакції „Українського Голосу“ квоту 674 п.м., призначуючи їх як премію для автора за написання сценічного твору для дітей. Завданням цього твору має бути поширення між шкільною дітьми любови до всего що рідне, і почуття обов'язку. Редакція вже в найближчій числі розпише конкурс на написання цього твору, а поки-що складає шан. добродійці в імені дітвори щире подяку за щедрий дар.

Помилна при коректі закралась до останнього числа „Укр. Голосу“. А саме склад комітету „Академічної Помочі“ такий: голова Впр. о. пралат Александер Зубрицький, секретар Вп. Др. В. Загайкевич, касієр Вп. О. Ярема; члени комітету і рев. комсії Вп. Р. Гамчикевич і І. Жовнір.

Комітет просить шан. Громадянство о надсилання датків для убогої академічної молоді, що бажає студіювати на заграничних університетах. Ліста виставлена в „Нар. Базарі“. Замісцеві громадяне звлять надсилати датки до Укр. Щадниці в Перемишлі ч. вкл. кв. 19.100.

Regenerateur Машевського

єдине добре средство проти сивинню волосся приготування з найліпших передвоєнних середників. Можна набути тільки в аптці і дроґерії під „Звіздою“ вул. Францішканська 24

Місячні сходи окружного відділу Взаємної Помочі українського учительства відбудуться в неділю дня 26. IX. 1920. в Перемишлі в школі М. Шашкевича ул. Смольки ч. 10. о год. 10. рано.

Крайна пора зрозуміти вагу організації! хай ні одного з нас не брагне в нашій Взаємній Помочі! Берім примір від зорганізованого робітництва!

Проситься о повідомлення товаришів і товаришок з округу ярославського, мостиського і добромільського, щоб явилися теж на сходинах дня 26. IX. на які прибуде делегат зі Львова. Явімся всі, як оден! —

ВИДІЛ.

НА ДІСЛАНЕ.

За цю рубрику Редакція не відвічає.

Управа Українського Інституту для дівчат має до продажу 2 електричні мотори 34 Н. Р., два резервоари до льокальних водопроводів, одну або дві великі помпи до водопроводів. Відомість: вул. Татарська ч. 4.

Щадіть грош, попирайте своїх!

Млин турбіново-вальцовий

автоматично-господарський о 3 парах вальців, 2 каменях і т. д.

в Ніжанковичах коло залізниці

меле всякого роду збіжжа на красну муку і каші

по можливо найнижчій ціні.

Услуга в млині точна і чемна.

О численні відвідини просить

Северин Смішкевич
власитель млина.

Ніжанковичі, в вересні 1920 р.

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА
веде канцелярію в Перемишлі при вул. **Фредри ч. 6. партер** (поперечна від Ринку до латинської катедри).

Субститут адвоката Дра Лозінського
адвокат Др. М. Візель
оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича ч. 2, 1. поверх.

Др. Александер Штайнгардт
ул. Петра Скарґи 12.

Приймає хорих на внутрішні й діточі хороби.

„ВІДБУДОВА“ Промислово-торговельна Спілка з обм. поруною у **Львові, вул. Костюшка 3.,** доставляє:

огнетривалі маси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
рільничі машини	оси до возів
кінські підкови	коси й серпи
цвяхи	плуги
борони	цемент
млині до чищення збіжжа	блиху
січкарні	папу
кухонне начиння	дахівку.

РОБІТНЯ ОБУВЯ
МИКОЛИ МАЦЬКОВА
в Перемишлі, Засяння вул. Петра Скарґи ч. 8.

Поручає свої знані з доброти шевські виробі по можливо приступних цінах.

УКРАЇНСЬКА
ЩАДНИЦЯ
в Перемишлі,
вул. Костюшка 3.
Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентує їх на 2%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають пупілярну безпеку).
Уділює позички гіпотечні, векслеві і на підклад цінних паперів.
Всяких інформацій і друків уділяє канцелрія інституції.

Товариство взаємного кредиту
„ВІРА“
ст. зар. зареєстр. з обмеженою поруною
В ПЕРЕМИШЛІ,
приймає вкладки до опроцентування на 3% і оплачує за вкладників податок рентовий від процентів; вкладати може кожний навіть і не член; на жадане звертається вкладку кожного часу, новіть без виповідження (за есконтом). **Позички уділяє** Товариство „Віра“ своїм членам, дн позичок вимагає ся **гіпотечні або доброї поруни.**
Членом Товариства може бути кожна особа, що є спосібна до зобов'язань правних.
Чистий зиск розділяє ся між членів як дивіденди від уділів і на добродійні цілі.
Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

Краєвий Союз Кредитовий
ст. зар. зобм. пор. у Львові, Ринок ч. 10.
Маєтковий стан стоваришення з нінцем падолиста 1919 р.:
Уділи К 1,130.668.15
Резервові фонди 96.956.60
Вкладки до обороту 12,599.237.21
Число членів 893.
Уріа виноють К 50. **Вписове К 2.**
Від вкладок платить Ст. 2 1/2 % і вище.

„Краєвий Союз господарських Спілок“
ЛРВІВ, вул. Зіморовича
Філії: **Перемишль,** вул. Костюшка ч. 5,
Стрий Ринок ч. 6, **Коломия** Ринок ч. 40.
поруає:

П. Т. Спілкам, Філіям Сільського Господаря і всім П. Т. Господарям господарські машини і знаряди, вози, плуги, січкарні, млиники, молотільні, керати, коси, рикалі, децимальні ваги, цвяхи, ремісничі знаряди, залізні вибори для дему і кухні взагалі усьо, що в господарстві рільнім і домашнім потрібне.

Земельний Банк Гіпотечний
Спілка акційна у Львові (Підвалє 7).
Акційний капітал К. 3,000.000
Резерва банку К. 380.000
Власна каменниця, куплена в 1918 році.

Переводить всякі банкові справи під найкориснішими умовами.
Приймає вкладки на біжучий рахунок.
Уділяє позички: гіпотечні, векслеві, та на підклад вартних паперів.

Гуртовна і деталічна продаж
ДРОґЕРІЯ
Аптічний склад і Перфумерія
МАІСТРА ФАРМАЦІЇ
М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,
— МІЦКЕВИЧА 2. —

З друкарні Кнольера і Сина в Перемишлі.

Видає і за редакцію відвічає: Др. Володимир Загайкевич.